

чуха се стъпки и ето нашият първенец се изправи.

— Какво има, Йото, — изпревари го ротниятъ.

Йото се нагани да отговори, но началството пакъ го прекъсна:

— Да не забравя, утре сутринята, като настъпи ротата, ти ще останешъ тамъ, дето съмъ ти казалъ — въ обоза. Деньтъ ще бжде такъвъ, че „отпредъ“ нѣма да ми трѣбвашъ.

— Азъ дойдохъ да помоля за обратното, да остана цѣлия день отпредъ, между бойцитѣ, ако се почне бой, защото, господинъ поручикъ, влѣзте въ положението ми, — като дете почна да се моли Йото. — Да си призная, — продължи той — ако не ми позволите да бжда поне единъ день между войниците, да видя отблизо бой, азъ не ще мога да се върна на село, нѣма да мога да изтрая да ми кажатъ „Йото отъ обоза, нестроевакътъ...“

Думитѣ на първенеца удариха право на мѣсто. Ротниятъ схвана, че е излишно всѣко увещание да остане отзадъ и му разреши исканото.

Вечерята се привърши. Ротниятъ предаде нарежданията си за утрешното настъпление и тръгнахме къмъ къщата на еднооката Радна, дето трѣбваше да пренощуваме. Нощта бѣше тъмна, безлунна. Далечъ и високо трепкаха звездитѣ, като да шушнѣха нѣщо. Дали не искаха тѣ да ни кажатъ нѣщо за утрешния